

Asia C-473/19

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

18.6.2019

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Vänersborgs tingsrätt, mark- och miljödomstolen (Ruotsi)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

12.6.2019

Valittaja:

Föreningen Skydda Skogen

Vastapuoli:

Länsstyrelsen i Västra Götalands län

B.A.B.

Pääasian kohde

Aatteellisen yhdistyksen valitus länsstyrelsenin (lääninhallitus) päätöksestä olla toteuttamatta valvontatoimenpiteitä sellaisen hakkuuilmoituksen perusteella, joka koskee metsäaluetta, jolla on eräiden direktiivin 92/43/EY ja 2009/147/EY nojalla suojeltujen eläinlajien elinympäristöjä.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

SEUT 267 artiklan mukainen ennakkoratkaisupyynnö, joka koskee direktiivin 93/43 12 artiklan ja direktiivin 2009/147 5 artiklan tulkintaa.

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Onko luonnonvaraisten lintujen suojelusta 30.11.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/147/EY 5 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle käytännölle, jonka

mukaan kielto koskee ainoastaan sellaisia lajeja, jotka on lueteltu luonnonvaraisten lintujen suojelusta 30.11.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/147/EY liitteessä I tai jotka on uhanalaisia jollakin tasolla tai joiden kanta vähenee pitkällä aikavälillä?

2. Onko luonnonvaraisten lintujen suojelusta 30.11.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/147/EY 5 artiklan a–d alakohdassa olevia käsitteitä ”tahallinen tappaminen/häirintä/tuhoaminen” ja luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21.5.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY 12 artiklan a–c alakohdassa olevia käsitteitä ”tahallinen tappaminen/häiritseminen/hävittäminen” tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansalliselle käytännölle, jonka mukaan siinä tapauksessa, että toimenpiteen tarkoitus on selvästi muu kuin lajien tappaminen tai häirintä (esimerkiksi metsätaloustoimenpiteet tai maankäyttö), on oltava olemassa vaara siitä, että lajien suojelun taso heikkenee toimenpiteen johdosta, jotta kieltoja sovellettaisiin?

Ensimmäinen ja toinen kysymys esitetään muun muassa seuraavien seikkojen valossa:

- lintudirektiivin 5 artikla koskee kaikkien 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen lintulajien suojelua, ja se, miten luontotyyppidirektiivin 1 artiklan m alakohdassa määritellään yksilöt,
 - kysymys lajin suojelun tasosta näyttää olevan merkityksellinen vasta luontotyyppidirektiivin 16 artiklan mukaista poikkeusta (joka edellyttää, ettei muuta tyydyttävää ratkaisua ole eikä poikkeus haittaa kyseisten lajien kantojen suotuisan suojelun tason säilyttämistä niiden luontaisella levinneisyysalueella) ja lintudirektiivin 9 artiklan mukaista poikkeusta (joka ei saa olla ristiriidassa tämän direktiivin kanssa, jonka 2 artiklassa jäsenvaltiot veloitetaan toteuttamaan kaikki tarvittavat toimenpiteet 1 artiklassa tarkoitettujen lintulajien kantojen ylläpitämiseksi sellaisella tasolla, joka vastaa erityisesti ekologisia, tieteellisiä ja sivistyksellisiä vaatimuksia) koskevan kysymyksen yhteydessä.
3. Jos toiseen kysymykseen vastataan osittain siten, että vahinkoa on arvioitava muulla kuin yksilötasolla, jotta kieltoja sovellettaisiin, onko arviointi siinä tapauksessa tehtävä jollakin seuraavista asteikoista tai jollakin näistä tasoista:
 - a. kannan tietty maantieteellisesti rajattu osa, sellaisena kuin se on määritelty a alakohdassa, esimerkiksi läänin, jäsenvaltion tai Euroopan unionin rajojen avulla,

- b. kyseessä oleva paikallinen kanta (biologisesti eristetty lajin muista kannoista),
 - c. kyseessä oleva metapopulaatio¹,
 - d. lajin koko kanta kyseessä olevalla lajin levinneisyysalueen luonnonmaantieteellisellä alueella?
4. Onko luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21.5.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY 12 artiklan d alakohdassa tarkoitetun lisääntymisalueen osalta käsitettä ”hävittäminen/heikentäminen” tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle käytännölle, jonka mukaan siinä tapauksessa, että kyseessä olevan lajin elinympäristön jatkuva ekologinen toiminnallisuus yksittäisellä alueella varotoimenpiteistä huolimatta menetetään joko vahingoittamalla, hävittämällä tai heikentämällä, suoraan tai välillisesti, erikseen tai kumulatiivisesti, kieltoa sovelletaan vasta jos kyseessä olevan lajin suojelun taso on vaarassa heikentyä jollakin kolmannessa kysymyksessä mainituista tasoista?
5. Jos neljänteen kysymykseen vastataan osittain kielteisesti, eli siten, että vahinkoa on arvioitava muulla kuin yksittäisen alueen elinympäristön tasolla, jotta kieltoa sovellettaisiin, onko arviointi siinä tapauksessa tehtävä jollakin seuraavista asteikoista tai jollakin näistä tasoista:
- a. kannan tietty maantieteellisesti rajattu osa, sellaisena kuin se on määritelty a alakohdassa, esimerkiksi läänin, jäsenvaltion tai Euroopan unionin rajojen avulla,
 - b. kyseessä oleva paikallinen kanta (biologisesti eristetty lajin muista kannoista),
 - c. kyseessä oleva metapopulaatio,
 - d. lajin koko kanta kyseessä olevalla lajin levinneisyysalueen luonnonmaantieteellisellä alueella?

¹ Metapopulaatiolla tarkoitetaan joukkoa alapopulaatioita, joilla on heikko yhteys ja joissa tietyt alapopulaatiot kuolevat sukupuuttoon ja toiset vahvistuvat ajan myötä, ja läheisistä alapopulaatioista voidaan sijoittaa uudelleen paikkoihin, joissa on sukupuuttoon kuolleita alapopulaatioita.

Mark- och miljödomstolenin (maa- ja ympäristötuomioistuin) esittämään toiseen ja neljänteen kysymykseen sisältyy kysymys siitä, sovelletaanko direktiiveissä säädettyä tiukkaa suojelua enää lajeihin, joiden osalta direktiivin tavoite (suotuisan suojelun taso) on saavutettu.

Unionin oikeussäännöt ja unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö, joihin asiassa on vedottu

Luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21.5.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY 12 artikla sekä liitteet II, IV ja V

Luonnonvaraisten lintujen suojelusta 30.11.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/147/ETY 5 artikla ja liitteet I–III

Euroopan komission ohjeet yhteisön tärkeinä pitämien eläinlajien tiukasta suojelusta luontotyyppien suojelusta annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY (lopullinen versio, helmikuu 2007) mukaisesti

Tuomio 30.1.2002, komissio v. Kreikka, C-103/00, EU:C:2002:60

Tuomio 10.1.2006, komissio v. Saksa, C-98/03, EU:C:2006:3

Tuomio 18.5.2006, komissio v. Espanja, C-221/04, EU:C:2006:329

Tuomio 14.6.2007, komissio v. Suomi, C-342/05, EU:C:2007:341

Tuomio 9.6.2011, komissio v. Ranska, C-383/09, EU:C:2011:369

Tuomio 10.11.2016, komissio v. Kreikka, C-504/14, EU:C:2016:847

Tuomio 17.4.2018, komissio v. Puola, C-441/17, EU:C:2018:255, 237 kohta

Ratkaisuehdotus asiassa C-6/04, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, EU:C:2005:372

Ratkaisuehdotus asiassa C-221/04, komissio v. Espanja, EU:C:2005:777

Kansalliset säännökset ja kansallisten tuomioistuinten oikeuskäytäntö, joihin on viitattu

Metsänhoitolaki (skogsvårdslag (1979:429))

Ympäristökaaren (miljöbalk (1998:809)) 8 luvun 1 §

Lajien suojelusta annetun asetuksen (artskyddsförordning (2007:845)) 4 §, liite 1

Skogsstyrelsenin (Ruotsin Metsähallitus) määräykset ja yleiset ohjeet (SKFS 2011:7), sellaisina kuin ne ovat muutettuina SKSFS 2013:2:lla

Naturvårdsverketin (Ruotsin ympäristönsuojeluviranomainen) käsikirja lajien suojelusta annetusta asetuksesta, 2009:2, 1. painos, huhtikuu 2009

Mark- och miljööverdomstolenin (ylempi maa- ja ympäristötuomioistuim) tuomio asiassa M 1713-13

Mark- och miljööverdomstolenin tuomio asiassa M 11317-14

Mark- och miljööverdomstolenin tuomio asiassa M 10104-17

Tiivistelmä pääasian tosiseikoista ja menettelystä

- 1 Asiassa on kyse Skogsstyrelsenille tehdystä hakkuilmoituksesta, joka koskee Härrydan kunnassa sijaitsevaa metsäaluetta. Ilmoitus koskee päätehakkuuta, mikä merkitsee sitä, että kaikki puut poistetaan lukuun ottamatta rajallista määrää puita, jotka Skogsstyrelsenin ohjeiden mukaan on säilytettävä.
- 2 Kyseisellä metsäalueella on seuraavien lintulajien elinympäristöt: pikkutikka (*Dryobates minor*), metso (*Tetrao urogallus*), hömötiainen (*Poecile montanus*), hippiaäinen (*Regulus regulus*) ja kuusitiainen (*Periparus ater*). Alueella saattaa esiintyä myös viitasammakoita (*Rana arvalis*). Nämä lajit hyödyntävät hyvin todennäköisesti aluetta lisääntymiseen ja hakkuu merkitsisi sitä, että lajien yksilöitä häiritään tai tapetaan riippuen siitä, missä vaiheessa kunkin lajin elinkaarta hakkuu toteutetaan. Hakkuuhetkellä alueella olevat munat tuhoutuvat.
- 3 Skogsstyrelsen antoi valvontaviranomaisena erityisiä ohjeita toteutettavista varotoimenpiteistä ja katsoi, ettei hakkuu ollut ristiriidassa yhdenkään lajien suojelusta annetussa asetuksessa – joka on se säädös, jolla direktiivissä 92/43 ja 2009/147 säädetty tiukka suoja saatettiin osaksi Ruotsin lainsäädäntöä – säädetyn kiellon kanssa edellyttäen, että ohjeita noudatettiin. Skogsstyrelsenin määrittelemät varotoimenpiteet eivät ole oikeudellisesti sitovia, vaan ne ovat ainoastaan suosituksia.
- 4 Yhdistys Skydda Skogen (jäljempänä yhdistys) pyysi 22.12.2016 Länsstyrelsen i Västra Götalands läniä (Länsi-Götanmaan lääninhallitus, joka on lajien suojelusta annetun asetuksen mukaan valvontaviranomainen kyseisessä läänissä; jäljempänä länsstyrelsen) toimimaan hakkuuilmoituksen ja Skogsstyrelsenin erityisten ohjeiden perusteella. Yhdistyksen mukaan hakkuu oli Skogsstyrelsenin antamista ohjeista huolimatta lajien suojelusta annetussa asetuksessa säädettyjen kieltojen vastainen.
- 5 Länsstyrelsen totesi, ettei lajien suojelusta annetun asetuksen perusteella ollut syytä tehdä poikkeusta koskevaa arviointia. Näin ollen länsstyrelsen katsoi, etteivät toimenpiteet olleet lajien suojelusta annetussa asetuksessa säädettyjen

kieltojen vastaisia edellyttäen, että erityisissä ohjeissa määritellyt varotoimenpiteet toteutettaisiin.

- 6 Yhdistys valitti ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen länsstyrelsenin päätöksestä olla ryhtymättä valvontatoimenpiteisiin. Yhdistyksen pääväitteen mukaan ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on kumottava länsstyrelsenin päätös ja päätettävä, että suunnitellut metsätaloustoimenpiteet eivät ole sallittuja, koska ne ovat ristiriidassa lajien suojelusta annetussa asetuksessa säädettyjen kieltojen kanssa.

Pääasian asianosaisten pääasialliset perustelut

Yhdistys

- 7 Tärkeä kysymys on se, voidaanko suunnitellut metsätaloustoimenpiteet, kuten suunniteltu uudelleenmetsitys ja istutus, toteuttaa ilman lajien suojelusta annetun asetuksen mukaista poikkeusta, vaikka Skogsstyrelsenin suosittelemat varotoimenpiteet toteutetaankin. Määriteltyjen varotoimenpiteiden on oltava riittävät kaikkien suojeltujen lajien elinympäristöjen jatkuvan ekologisen toiminnan säilyttämiseksi ja ylläpitämiseksi. Tämä on erityisen tärkeää alueella esiintyvien sellaisten lajien osalta, joilla ei ole suotuisaa suojelun tasoa kansallisella/paikallisella tasolla ja joita ovat esimerkiksi pikkutikka, palokärki, vihertikka, metso, teeri, mehiläishaukka, kanahaukka, hippiäinen ja hömötiainen. Tätä arviointia varten jokaista lajia on tutkittava ja arvioitava erikseen.
- 8 Arvioitaessa sitä, onko poikkeus tarpeen (eli kuuluvatko toimenpiteet kiellon soveltamisalaan), on arvioitava vaikutusta paikallisen ja alueellisen kannan suotuisan suojelun tasoon sekä elinympäristöjen jatkuvan ekologisen toiminnan vahingoittumista tai heikentymistä. Edes asteittainen heikentyminen ei ole sallittua, ja tämä koskee myös alueen jatkuvaa ekologista toimintaa. Tämä merkitsee sitä, että on otettava huomioon myös tuleva maan hyötykäyttö alueella, kuten esimerkiksi metsänistutus ja kasvavan metsikön hoito. Jos esimerkiksi nykyinen metsätaloustoimenpiteiden kaltainen maankäyttö vahingoittaa selvästi suojeltavan lajin elinympäristöjä ja johtaa alueen kannan vähenemiseen, jäsenvaltio on velvollinen estämään sen. Kyseisessä arvioinnissa on myös otettava huomioon kumulatiiviset vaikutukset ja sovellettava ennalta varautumisen periaatetta. Alueen on vastaisuudessaakin säilytettävä jatkuva ekologinen toimintansa kaikkien siellä esiintyvien suojeltujen lajien osalta. Skogsvårdsstyrelsenin ohjeissa ei myöskään kielletä toteuttamasta metsätaloustoimenpiteitä lintujen lisääntymisaikana siitä huolimatta, että lajien suojelusta annetun asetuksen 4 §:ssä ei selvästikään sallita sitä.
- 9 Jos metsäalueen hakkuu suoritetaan Skogsstyrelsenin ohjeiden mukaisesti, metsäympäristön lisäksi häviää myös osa nykyisin esiintyvien suojeltujen lajien elinympäristöistä. Latvuspeittävyys ja metsän monimuotoisuus, metsään raivatut aukot ja runsas mustikkakasvusto häviävät. Laajamittainen ja tärkeä lehtipuiden

esiintyminen häviäisi myös ja alueen jatkuva runsas tuotanto kuolevista puista sekä lahopuista lakkaisi. Tällä olisi kaiken kaikkiaan voimakas kielteinen vaikutus lajeihin, kuten pikkutikkaan, palokärkeen, vihertikkaan, metsoon, teereen, mehiläishaukkaan, kanahaukkaan, pähkinähakkiin, hömötiaiseen, hippiäiseen, kuusitiaiseen ja viitasammakkoon.

Länsstyrelsen

- 10 Lajien suojelusta annetussa asetuksessa säädetyt kiellot koskevat – sen perusteella, mikä näyttää olevan laajalti tunnustettu luonnonvaraisten lintujen osalta – ainoastaan lajeja, jotka on merkitty B-kirjaimella kyseisen asetuksen liitteessä I ja joita näin ollen koskee unionin etu siten, että on perustettava erityisiä suojelualueita, sekä ruotsalaisen pesiviä lintuja koskevan luokituksen mukaisia uhanalaisia lajeja ja lajeja, joiden kanta on laskenut yli 50 prosenttia viimeisten 30 vuoden aikana (tai kolmen sukupolven aikana).
- 11 Jos toimenpiteen tarkoitus on selvästi muu kuin lajien tappaminen tai häiritseminen, kuten esimerkiksi metsätaloustoimenpiteiden toteuttaminen, on kohtuullista, että on oltava olemassa vaara siitä, että lajin suojelun taso heikkenee, jotta kieltoja sovellettaisiin (ks. mm. Mark- och miljööverdomstolenin tuomio asiassa M 11317-14).
- 12 Siltä osin kuin on kyse kiellosta, joka koskee eläinten lisääntymisalueiden tai levähdyspaikkojen vahingoittamista tai hävittämistä, ei ole vaatimusta tahallisuudesta. Kieltoa sovelletaan kuitenkin vasta silloin, jos kyseisen lajin suojelun taso on vaarassa heikentyä. Tätä tulkintaa tukee muun muassa Mark- och miljööverdomstolenin asiassa M 11317-14 antama tuomio, jossa kyseinen tuomioistuimien länsstyrelsenin mukaan pitää erittäin tärkeänä sitä, että vaikutukset esiintyivät lajille tärkeällä alueella (”ydinalue”). Soveltaminen, jossa ei oteta huomioon vaaraa, joka liittyy suojelun tasoon vaikuttamiseen, ylittäisi monessa tapauksessa sen, mikä on tarpeen lajien suojelua koskevan tavoitteen saavuttamiseksi. Tämän taustalla ovat poikkeuksen myöntämisen tiukat edellytykset (ks. muun muassa Mark- och miljööverdomstolenin tuomio asiassa M 1713-13 ja komission ohje 5), joista seuraa, että toimenpiteitä, jotka johtavat kieltojen soveltamiseen, ei pääsääntöisesti voida toteuttaa. Esimerkiksi 10.1 annetussa tuomiossa komissio v. Saksa, C-98/03, on myös täsmennetty, ettei metsätalous ole erityinen syy poikkeuksen myöntämiseen.
- 13 Ennen kuin välttämättömän arvioinnin tekeminen toimenpiteen vaikutuksista kyseessä olevan lajin suojelun tasoon tulee merkitykselliseksi yksittäistapauksessa, on ensin todettava, että toimenpide todella vaikuttaa lajin lisääntymisalueisiin tai levähdyspaikkoihin lajien suojelusta annetun asetuksen 4 §:n 4 momentissa tarkoitettulla tavalla.
- 14 Heikentymistä ei määritellä luontotyyppidirektiivissä, mutta komission antamien ohjeiden mukaan heikentyminen/vahingoittaminen on määriteltävä siten, että se merkitsee lisääntymis- tai levähdyspaikan fyysistä heikentymistä.

Naturvårdsverket toteaa lajien suojelusta annettua asetusta koskevassa käsikirjassaan, että ”Voi olla niin, ettei heikentyminen johda välittömästi lisääntymisalueen tai levähdyspaikan menetykseen, mutta sen seurauksena alueen toiminnan laatu heikkenee asteittain.”

- 15 Jotta lajin elinympäristön asteittainen heikentyminen/vahingoittaminen kuuluisi lajien suojelusta annetun asetuksen 4 §:n 4 momentissa säädetyn kiellon soveltamisalaan, on siis oltava kyse sellaisesta heikentymisestä, josta elinympäristö ei voi palautua ennalleen itsestään, toisin sanoen sellaisesta heikentymisestä, jonka kielteiset vaikutukset ovat peruuttamattomia ja joka suhteellisen ilmeisesti – vaikkakin asteittain – johtaa siihen, että kyseinen elinympäristö menettää lopulta jatkuvan ekologisen toiminnallisuutensa kyseisen lajin osalta. Hakkuut voivat usein johtaa siihen, että lajien elinympäristöt heikentyvät jossain määrin, mutta tällainen heikentyminen ei ole automaattisesti kiellettyä. Metsänkäyttöä ei voida pitää tällaisena asteittaisena heikentymisenä siltä osin kuin on kyse metsänkäytöstä yleisellä tasolla. Jos useampi hakkuuilmoitus rajatulla alueella kokonaisuutena johtaisi lajin elinympäristön jatkuvan ekologisen toiminnallisuuden menettämiseen, viranomaiset voivat puuttua asiaan, vaikka yksittäisillä hakkuilla ei olisi tällaista vaikutusta. Tällainen kumulatiivinen arviointi voi kuitenkin perustua vain siihen, mikä on tosiasiaassa ennakoitavissa esimerkiksi saatujen hakkuuilmoitusten perusteella.
- 16 Arvioitaessa toiminnan vaikutusta lajiin on syytä tarkastella toiminnan vaikutusta paitsi kyseisellä luonnonmaantieteellisellä alueella myös paikallisesti. Rajaaminen on mukautettava kyseiseen lajiin. Jos laji esiintyy yleisesti eikä se ole herkkä yksittäisille elinympäristön menetyksille (vaatimaton elinympäristöön liittyvien vaatimusten suhteen), kyseisen lajin pitäisi olla sietokykyisempi jatkuvan ekologisen toiminnallisuuden menettämiseksi ainakin tietyissä vähemmän merkittävässä elinympäristöissä. Sen sijaan harvinaisempien lajien, joiden elinympäristöä koskevat vaatimukset ovat korkeampia – ja erityisesti jos elinympäristöt ovat harvinaisia –, on oltava herkempiä (eli on suurempi vaara, että suojelutaso heikkenee) jatkuvan ekologisen toiminnallisuuden menetyksille useampien erilaisten elinympäristöjen osalta. Tämän on tietenkin myös pädeävä lajeihin, jotka lisääntymisbiologiansa vuoksi ovat alttiita yksittäisillekin epäonnistuneille pesinnöille tai yksilöiden menetyksille, kuten esimerkiksi monet petolinnut ovat.
- 17 Tiivistetysti voidaan todeta, että lajien suojelusta annetun asetuksen 4 §:n 4 momentissa säädettyä kieltoa sovelletaan, kun kyseisen lajin elinympäristön jatkuva ekologinen toiminnallisuus menetetään joko vahingoittamalla, hävittämällä tai heikentämällä, suoraan tai välillisesti, erikseen tai kumulatiivisesti, ja kun tämä aiheuttaa samalla vaaran siitä, että lajin suojelun taso heikkenee.

Tiivistelmä ennakkoratkaisupyynnön perusteista

- 18 Direktiivin 92/43 12 artiklassa ja direktiivin 2009/147 5 artiklassa säädetyt kiellot on pantu täytäntöön lajien suojelusta annetun asetuksen 4 §:n 1 ja 2 momentilla. Lajien suojelusta annetun asetuksen 14 §:n mukaan länsstyrelsen voi yksittäistapauksessa myöntää poikkeuksen 4 §:ssä säädetyistä kielloista. Nyt käsiteltävässä asiassa länsstyrelsen on katsonut, ettei poikkeus ole tarpeen kyseessä olevan hakkuun osalta, joten länsstyrelsenin mukaan lajien suojelusta annetun asetuksen 4 §:ssä säädetyt kieltoja ei sovelleta. Länsstyrelsen on tältä osin tukeutunut Mark- och miljööverdomstolenin antamiin ratkaisuihin.
- 19 Mark- och miljööverdomstolen on asiassa M 11317-14 antamassaan tuomiossa katsonut, että on kohtuullista edellyttää, että olemassa vaara siitä, että suojeltavan lajin suojelun tasoon vaikutetaan alueella, jotta lajien suojelusta annetun asetuksen 4 §:n 1 ja 2 momentissa säädetyt kieltoja voidaan soveltaa, jos on selvää, että toiminnan tarkoituksena ei ole eläinlajien tappaminen tai häiritseminen. Mark- och miljööverdomstolen katsoo, ettei toiminnan vaikutusta kyseessä olevien lajien suojelun tasoon pidä arvioida ainoastaan merkityksellisellä luonnonmaantieteellisellä alueella vaan myös paikallisesti. Tämän arvioinnin rajaaminen on Mark- och miljööverdomstolenin mukaan tehtävä ottamalla huomioon se, mistä lajista on kyse. Mark- och miljööverdomstolenin käsittelemässä asiassa kyseessä oleva toiminta johtaisi siihen, että direktiivin 92/43 nojalla tiukkaa suojelua edellyttävien lajien yksilöiden lisääntymispaikat hävitettäisiin. Mark- och miljööverdomstolen myönsi luvan toiminnalle ja liitti siihen vaatimuksen suojelutoimenpiteistä, jotka muodostuivat kyseessä olevien lajien lisääntymispaikkojen luomisesta alueelle Gotlannin pohjoisosassa, missä lajien kanta sijaitsee. Mark- och miljööverdomstolen totesi, että suojelutoimenpiteet merkitsivät sitä, ettei lajien suojelusta annetun asetuksen 4 §:ssä säädetyt kieltoja voitu soveltaa.
- 20 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen pääasiallinen kysymys on, sovelletaanko direktiivissä 92/43 säädetyt tiukkaa suojelua enää lajeihin, joiden osalta direktiivin tavoite suotuisan suojelun tasosta on saavutettu.
- 21 Tätä taustaa vasten ja ottaen huomioon asian olosuhteet ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on esittänyt joitakin kysymyksiä kansallisen käytännön, joka koskee arviointia toimenpiteiden tarkoituksesta sekä niiden vaikutuksesta suojeltujen lajien suojelun tasoon, yhteensopivuudesta unionin oikeuden kanssa.
- 22 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteleo ensinnäkin, onko direktiivin 2009/147 kanssa yhteensopivaa, että kansallisessa oikeuskäytännössä edellytetään, että laji luetellaan kyseisen direktiivin liitteessä I, jotta se kuuluisi mainitun direktiivin 5 artiklassa säädetyjen kieltojen soveltamisalaan, tai että laji on jollakin tasolla uhanalainen tai että sen kanta vähenee pitkällä aikavälillä, jotta se kuuluisi mainitun kiellon soveltamisalaan.

- 23 Toiseksi ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteleo, onko direktiivin 92/43 12 artiklan ja direktiivin 2009/147 5 artiklan kanssa yhteensopivaa, että kansallisessa käytännössä edellytetään, että on oltava olemassa vaara lajin suojelun tason heikentymisestä, jotta toimenpiteen, jonka tarkoitus ei selvästikään ole suojeltujen lajien yksilöiden tappaminen tai häiritseminen tai sellaisten lajien munien tuhoaminen, katsotaan olevan ristiriidassa lajien suojelusta annetun asetuksen 4 §:ssä säädettyjen kieltojen kanssa.
- 24 Kolmanneksi ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteleo, onko direktiivin 92/43 12 artiklan d alakohdan kanssa yhteensopivaa, että kansallisessa käytännössä edellytetään, että on oltava olemassa vaara suojeltavan lajin suojelun tason heikentymisestä, jotta lajien suojelusta annetun asetuksen 4 §:ssä säädettyä kieltoa voidaan soveltaa, kun kyseessä olevan lajin elinympäristön jatkuva ekologinen toiminnallisuus yksittäisellä alueella menetetään varotoimenpiteiden toteuttamisesta huolimatta. Tämä jatkuvan ekologisen toiminnallisuuden menettäminen voi aiheutua joko vahingoittamisesta, hävittämisestä tai heikentymisestä, joka voi olla suoraa tai välillistä ja tapahtua erikseen tai kumulatiivisesti.
- 25 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteleo lopuksi, millä tasolla vahinkoa on arvioitava, jos sitä ei ole tarkoitus arvioida yksilötasolla.